

nes particulars, requisit per a poder formar-se en tant que societat anònima.

López Pinyol, gerent de **Planigrama**, l'empresa que no n'ha eixit concessionària del concurs públic, malgrat que es diu que la seva oferta era la més completa, afirma que «la concessió va ser el producte de la decisió de l'ajuntament de Barcelona, que, havent posat a concurs públic la instal·lació dels plafons anunci, va considerar oportú atorgar-la a **Publimov, SA**, en funció dels seus interessos. Això és el fet purament tècnic».

«El que passa —continua **López Pinyol**— és que, tot i que és un tema difícil, em consta que hi ha hagut frau a l'hora de decidir-se per la concessió. No hi ha dubte que la nostra oferta era tècnicament superior a la dels competidors, però és real que hi ha un monopoli en les concessions que fa l'ajuntament i, en aquest cas, nosaltres n'hem eixit clarament perjudicats».

Jaume Alzina també fa referència a la decisió d'atorgar la concessió a **Publimov**. «Els plafons electrònics —diu— són antiquats i, al nostre país, amb tecnologia pròpia, hi ha empreses que n'haurien pogut oferir de millors, tal com passa en altres localitats, com ara Lloret, Girona, Figueres, etc.».

Josep Serra i Martí, regidor de l'Àrea d'Urbanisme, Obres i Serveis de l'Ajuntament de Barcelona explica que, al concurs públic, s'hi van presentar només dues empreses, l'una de francesa —presumiblement **Mobiliari Urbà, SA**, filial de la francesa **Decò**, ja esmentada—, i la concessionària. «L'elecció entre ambdós models va ser inqüestionable, vam estar-hi tots d'acord. Era el millor model i la millor oferta econòmica. Però ja se sap que en un concurs públic, donis a qui donis la concessió, sempre hi ha la possibilitat d'especular».

Un altre aspecte a ressaltar de la instal·lació dels plafons i les marquesines és que la concessió no va fer-se mitjançant l'Àrea d'Urbanisme, Obres i Serveis, sinó que va convocar el concurs la Unitat d'Aigües Potables. També, segons el grup municipal de CiU, la concessió incompleix les Ordenances Municipals, en concret en el que es refereix a la llicència municipal.

«En concessions d'aquest tipus —explica **Josep Serra i Martí**— és tan important la part del mobiliari com la de la conservació. Aleshores hem tingut present la qüestió d'urbanisme, d'obres, de serveis i de manteniment, que és la filosofia que ens ha portat a gestionar el concurs mitjançant la Uni-

tat d'Aigües Potables, que en aquesta vessant és l'àrea que en té més experiència».

«¿De la llicència municipal? —diu **Serra i Martí**—. Sí, les donem nosaltres. És com posar un semàfor, que, tot i que ho fa una empresa concessionària, no cal que demani la llicència municipal, perquè és el mateix municipi qui li ho encarrega».

El grup municipal de CiU, en un dossier de premsa, especifica la part econòmica de l'assumpte i qualifica la intervenció del consistori com a 'plan-tejament erroni', i parla de 'beneficis desproporcionats' per a l'empresa concessionària, sostrets a la lliure competència del sector i canalitzats cap a una única empresa».

Serra i Martí rebutja la versió con-

vergent de la part econòmica de la concessió. Segons el regidor socialista, «les valoracions econòmiques que fa CiU són sense cap tipus de base, elementals, que serveixen per anar a comprar a la plaça, però no per aplicar-ho a la rigorositat del món empresarial. Els números de Convergència estan fets amb una lleugeresa total».

D'acord amb els comptes del grup municipal de CiU, l'ajuntament deixa de recaptar, en concepte fiscal, entre cent trenta i dos-cents trenta-cinc milions de pessetes l'any.

Malgrat la denúncia feta, que inclou, a més, l'aspecte estètic dels plafons i les marquesines, CiU no durà el cas als tribunals. La raó, segons **Antoni Comas**, és que «a part que per això ja hi ha els fiscals, la justícia és molt lenta». □

ANTONI LÓPEZ: DIMISSIÓ ANUNCIADA

L'escàndol esquitxa el Comitè Olímpic

La dimissió d'Antoni López com a director esportiu del Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics, acusat de malversacions de fons, ha dut l'escàndol a la institució i la polèmica d'un nou «procés electoral».

Carme Gibert

Tant el Comitè d'Organització Olímpica de Barcelona —COOB— com el Comitè Olímpic Espanyol —COE— coneixien el passat de López. Després de poc més de tres mesos d'ocupar el seu càrrec, Antoni López, director esportiu del COOB'92 s'ha vist obligat a dimitir. Les acusacions que la premsa li ha fet, malversació de

fons i suspensió de pagaments, han estat suficients per tornar a deixar vacant aquest càrrec tan vital per a l'organització dels Jocs Olímpics. Ara, el COOB i el COE reconsideren possiblement substituïts. Sonen els noms de Conrad Blanch, Pere Miró i Lluís Bàguena.

Antoni López, l'ex-director esportiu del Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics, dimitit recentment, va ser escollit pel seu càrrec l'octubre de 1987.

Conrad Blanch, candidat, de nou.

Resulta un nomenament massa retardat si tenim en compte que el comitè organitzador fou constituït al març del mateix any.

El canvi d'Alfonso de Borbón per Carles Ferrer Salat en el càrrec de president del COE, va ser causa del retard, però va allargar sobretot el procés el fet que, després que l'empresa de *consulting* Russell Reynolds escollís un candidat entre quatre per ocupar el càrrec, el COE, i les Federacions Olímpiques espanyoles en proposin dos més de vinculats directament amb les federacions.

L'empresa *caçatalents* va escollir Pere Miró, director de l'INEF i regidor a l'Ajuntament de Barcelona per CiU, com el candidat més indicat per ser director d'Esports. Conrad Blanch, membre de l'expedició catalana a l'Everest, ocupava el segon lloc. Al tercer i al quart lloc hi havia Leandre Negre, president de la Federació Espanyola d'Hoquei i Salvador Servià, corredor de ral·lis.

López i Bàguena, afegits a última hora

A proposta del COE i de les Federacions Olímpiques, i minimitzant la selecció de Russell Reynolds, s'afegien sorprenentment i a darrera hora dos candidats nous, relacionats íntimament a l'esport espanyol: Antoni López, president de la Federació Espanyola de Motociclisme, i el valencià Lluís Bàguena, president de la Federació Espanyola de Judo.

En una votació feta pel COE, el 17 d'octubre de 1987, en què Carles Ferrer Salat s'absté, Antoni López, president d'una federació curiosament no olímpica, guanya a sis vots de diferència de Lluís Bàguena. El COOB, format per quatre membres de l'Ajunta-

ment de Barcelona, dos de la Generalitat, dos de l'administració central i dos del COE (Ferrer Salat i Feliciano Mayoral) ratifica el nomenament pocs dies després.

Una dimissió que no sorprèn ningú

Després de menys de tres mesos d'un treball qualificat «d'impecable i positiu» segons J. M. Abad, conseller delegat i portaveu del COOB, López va presentar, el darrer dia 12, la seva dimissió davant la Comissió Permanent del Comitè dels Jocs, presidida per l'alcalde Maragall. A partir de dades aconseguïdes per filtracions, la premsa fa pública les suposades irregularitats en la utilització de targetes de crèdit de la Federació de Motociclisme i la suspensió de pagaments, per valor de vint-i-vuit milions de pessetes, de la seva empresa tèxtil Vircris, SA. S'afegeix a això una absurda i lamentable història de malentesos i possibles suborns a tercers, entorn d'un cotxe Lancia, entre el motorista Aspar i el mateix López.

La plaça queda vacant

El COOB torna a estar, novament, sense director esportiu. Estatutàriament, ha de ser el COE qui iniciï el procés per l'elecció d'un altre candidat, però, desencoratjats per l'escàndol i la dimissió de López, els membres del COOB que, segons s'ha especulat, no desconeixien la gestió anterior de López, han demanat directament a Ferrer Salat que nomeni personalment i ràpidament un nou director esportiu.

El president del COE, per la seva banda, creu possible que el procés de reelecció pugui ser accelerat, encara que sempre convocant les Federacions Olímpiques a eleccions, mai directa-

ment a partir d'ell. El 29 de gener és probable que es pugui donar a conèixer de forma definitiva la persona que substituirà Antoni López.

Els «nous» candidats

Els noms que Russell i Reynolds ja havia proposat tornen a estar sobre la taula. A Barcelona, sonen com a favorits Conrad Blanch, que va retirar-se sorprenentment de la selecció feta anteriorment per la mateixa empresa, i Pere Miró. Mentre el primer comptaria amb la simpatia de socialistes i convergents, Pere Miró és una persona molt propera al govern autonòmic, tot i que té al seu favor l'experiència com a president de l'INEF i el fet que fou el número u de la selecció anterior. Per la seva banda, Conrad Blanch és propietari de l'empresa de *consulting* MCG, que va elaborar l'organigrama actual del COOB. Aquesta familiaritat amb assumptes d'organització és un punt més a tenir en compte a l'hora de decidir.

La història de la dimissió d'Antoni López és un símptoma que posa en relleu el funcionament intern dels organismes olímpics espanyols. El COE, que reuneix totes les virtuts i tots els defectes dels estaments ubicats a Madrid, s'ha mostrat com un organisme caòtic, o com a mínim frívol, a l'hora d'escollir persones indicades per a càrrecs vitals i importantíssims en l'organització dels Jocs Olímpics.

El funcionament de les federacions olímpiques espanyoles ha demostrat, una vegada més, actituds confuses i paradoxals. La destitució de López possiblement no és alarmant per a la bona marxa de l'organització dels jocs, però el COI, presidit per Samaranch, ja deu començar a estar molest de les dissorts i tribulacions que el COOB'92 ha sofert des de la creació. □

MACAU

Recordem als instituts que tenen de terme fins el dia 27 de gener per enviar les plantilles i les subscripcions i, així, poder participar en els premis anunciats.

